

Ніна БАГНЮК

ДО 90-РІЧЧЯ С.У.КОРОЛЮКА

ЙОМУ ЦЬОГОРІЧ БУЛО Б ДЕВ'ЯНОСТО...

Бачу вкотре знайомі двері я,
Де вчуваються Ваші слова.
Той уривок з «Миколи Джері»
В моїй пам'яті знов оживає...
Та студентські роки чудесні
Облетіли, як весен цвіт...
І я нині вже — Ваша ровесниця
З тих далеких-далеких літ...
Може, й старшою стану за Вас,
Хоч не все в нашім світі так просто...
Сріблить інеем скроні час...
Вам цьогоріч було б дев'яносто...

Ця похмура, холодна осіння пора не зуміла вплинути на щиру і теплу зустріч людей, небайдужих до світлої пам'яті Сергія Уліановича Корольюка. Його дружина Надія Григорівна, дочка Алла Сергіївна зі своєю колегою Євдокією Шиманською приїхали з Києва, щоб вшанувати 90-річчя від дня народження дорожого людини. У затишній невимушеній обстановці академії його задували «старожили» навчального закладу Юрій Чеболда, Лілія Следзінська, Валентина Шпак, Світлана Вайсман, Анатолій Багнюк, Катерина Єрусалимець, Лариса Батаніна, випускниця і кременецька сусідка Корольюків Надія Гіпська.

Продовжилась зустріч у затишному приміщенні бібліотеки рідного села Дунаїв. Тематичну виставку і програму урочистостей підготувала директор Дунаївського Будинку культури Оксана Кушнір і завідувач місцевої бібліотеки Марія Сикліцька.

На зустріч прибули колишні вихованці Сергія Уліановича і нинішні педагоги та працівники академії: директор Дунаївської ЗОШ Микола Чуповський, Валентина Шпак, Анатолій Багнюк, Лариса Батаніна, Василь та Марія Райчуки, Надія Гіпська та Ніна Багнюк, науковий працівник Кременецького краєзнавчого музею Ольга Данилюк, однокласниця Алли Сергіївни Ніна Бойко, а також представники родини Сергія Уліановича та Надії Григорівни, серед яких — Іван Корольюк, Олександр Оксентюк із дочками, Тетяна Пасіула, Світлана Башняк та інші, хто виявив данину пам'яті та шану близькій людині, односельцю, вчителю.

Зі спогадами про батька — патріота

України й рідного слова — до присутніх звернулася дочка Сергія Уліановича. Щирі, душевно трепетні почуття любові маленької дівчинки перепліталися з безмежною вдячністю дорослої жінки за мудрість, за неоціненну життєву науку, якої не почерпнеш із жодної книжки, а лише з батьківського серця, за ту гордість, яка й донині наперекір невідворотним сюрпризам долі допомагає підтримувати з ним вічний духовний зв'язок.

Теплі слова спогадів, цікаві факти, пов'язані з життям і педагогічною діяльністю доповнювалися чудовими пісненими виступами (окремі з них — на слова Сергія Корольюка) у виконанні солістки Софії Борак і фольклорного ансамблю «Родина» с.Куликів під керівництвом Миколи Каняєва та авторськими поезіями-посвятами Ніни Багнюк — улюбленої студентки С.У.Корольюка. Незрівнянню ве-

дучою урочистостей і їх душевним натхненним була керівник художньої самодіяльності

Дунаївського Будинку культури Богдана Голуб.

Зустріч виявилася цікавою, зворушливою і щирою, а тому й по-особливому приємною для Надії Григорівни й Алли Сергіївни, які не лише висловили свою безмежну вдячність усім присутнім, а й переконалися, що Сергій Уліанович Корольюк живе у вдячній пам'яті кожного, хто поряд із ним працював, знав, поважав його і любив.

Сергій КОРОЛЮК

МОЄ СЕЛО

Моє село зріднилося з рікою,
Що плине під Гострою горою,
Зі шляхом, що в Почаїв направляє
Усіх людей, хто в серці Бога має.
В моє село вривалися татари,
Не знаючи іще людської карі,
Аж поки гнів людей бурлив і ріс
Та покосив усіх їх, як покос...
Старезний ліс спасав людей, худобу.
Він тягся взгору, аж до небозводу...
А потім, розділившись надвоє,
Став ворогам фортецею-грозою.
Як тільки в ліс заходили татари,
Він перетворювався їм у пекло карі,
Бив ворога зятятю та нещадно,
Спасав народ від ворога завзято...
Мій Дунаїв у серці завжди ношу,
В моїх селян я вірю й завжди прошу:
«Любіть усе, пов'язане з землею,
І вашою й навік моєю...».

УЧИТЕЛЬ І ЙОГО СЛОВО ЖИВУТЬ, ДОПОКИ ЖИВА ПАМ'ЯТЬ ПРО НЬОГО

Валентина ШПАК

Сергій Уліанович Корольюк — один із тих викладачів Кременецького педагогічного училища, котрі склали ядро цього колективу. До них рівнялися й ми, молоді, прагнули бути поряд, слухати їх, спілкуватися з ними; разом брали участь у якихось заходах — це була для нас велика честь. Ми отримали неоціненний досвід стосунків зі старшими колегами, який допомагав нам у подальшому житті.

Сергій Уліанович належав до циклової комісії викладачів української та російської філології. Це були викладачі від 35 до 55 років, значно старші від нас за віком, поважні, статечні, помірковані, знали собі ціну. Вони завжди були в гарному настрої, з посмішкою на обличчі, розмовляли, зацікавлено слухали одне одного. У них не було нервозності, метушні, поспіху. Вони мали досвід життя і педагогічної праці, спільні інтереси, розуміли одне одного з півслова та підтримували в усіх ініціативах, планах, практичних справах. Приємно було бачити їх разом на перервах в учительській, коли щось жваво обговорювали, при проведенні свят, зустрічей, вечорів. І не дивно, що ми їх поважали, цінували, прагнули бути ближчими до них, і вони нас приймали...

С.Корольюк був невисокого зросту, в той час ще достатньо молодий на вигляд, у чорній шевелюрі ще не з'явилися срібні нитки сивини, глибоко посажені очі вміли посміхатися з радістю, а часом іронічно. Найчастіше — гордо, з гідністю піднята голова. Ходив неспішним кроком, вбираючи в себе все, що бачив — студентів, їх зовнішній вигляд, культуру поведінки...

С.У.Корольюк народився 1 листопада 1926 року в селі Дунаїв, що неподалік Кременця. Батьки його — селяни-бідняки, котрі обробляли свій шматок землі, виховували трьох дітей: доньку Віру та синів Сергія і Василя. Сергій учився в польській, а згодом в радянській школі. Неповну середню школу він закінчив 1941 року. З початком німецько-радянської війни п'ятнадцятирічний юнак допомагав батькам у господарстві, а з 1943 року разом зі своїми односельцями пішов до повстанців, які воювали за незалежну Україну. Коли 1944 року вояки українського підпілля та УПА отримали вказівку від керівництва про можливість легалізації, С.Корольюк повернувся до мирного життя. У квітні цього ж року його було мобілізовано до радянської армії. У складі військ Третього Українського фронту він з боями пройшов дорогами Румунії, Болгарії, Угорщини, Югославії, Австрії, звільняючи їх від коричневої чуми.

У березні 1946 року він демобілізувався, повернувся додому, став студентом-заочником Кременецького педагогічного училища, яке готувало вчителів початкової школи. Його призначили завідувачем Підлісецької початкової школи. Згодом, у серпні цього ж року, двадцятирічного юнака із семирічною освітою та майже дворічною участю у воєнних діях було переведено на посаду завідувача Куликівської початкової школи, де він працював до серпня 1951 року. А з початку навчального року він став учителем української мови та літератури Дунаївської середньої школи, де працював упродовж десяти років.

У повоєнний час на території західних областей України створювалася українська школа, яка була майже повністю, за невеликим виключенням, відсутня за часів польського панування. Відкривалися школи, всіх неосвічених дітей залучали до на-

вчання. Не вистачало українських учителів. У квітні 1940 року відкрито Кременецький учительський інститут, який готував учителів неповної школи. Наступного року його реорганізовано в педагогічний, де отримували освіту вчителі середніх шкіл. У 1944—1955 роках у Кременці працювало ще й педагогічне училище, яке готувало вчителів початкової школи. А до цього часу в 40-х роках у школи направляли молодих хлопців і дівчат, лояльних до радянської влади, які хотіли стати вчителями і мали семирічну, а часом і початкову освіту.

Таким чином став учителем і Сергій Корольюк, який навчався, здобував педагогічну освіту впродовж багатьох років. Він прагнув отримати повну педагогічну освіту, якої не вистачало в повсякденній педагогічній праці. У 1954 році вступив до Кременецького учительського інституту, після трьох курсів перейшов до Рівненського педагогічного за фахом «Українська мова та література», і 1959 року йому присвоєно кваліфікацію та звання вчителя середньої школи. У вересні 1961 року С.У.Корольюка переведено на роботу вихователя і вчителя співів Кременецької школи-інтернату.

У сім'ї Сергія та Надії Корольюків підростала донька

та син. Подружжя отримало під забудову земельну ділянку в Кременці і почали зводити будинок. Нелегко було без підтримки, а лише на дві зарплатні утримувати сім'ю та ще й відкладати на будівництво. Але через декілька років перейшли у власний дім. Згодом облаштували подвір'я, навели порядок, Надія Григорівна висадила квіти, і обійстя потопало в яскравих барвах...

Однак на роботу С.У. Корольюку доводилося добиратися до Почаївської середньої школи, де він працював на посаді вчителя російської мови та літератури аж до 1970 року. Зрозуміло, що Сергій Уліанович прагнув знайти педагогічну роботу в Кременці. І вже на початку навчального року його прийняли завідувачем практики в педагогічне училище.

На той час йому було 44 роки, мав 24 роки педагогічної праці в закладах освіти різного типу, обізнаний був із особливостями та змістом їх роботи. Єдиним закладом, з роботою якого він не знайомий, був дитячий садок. Сергій Уліанович ходив до дитячих закладів, знайомився з їх керівництвом, педагогами, умовами організації життя і виховання дітей дошкільного віку. Окрім того, педагогічне училище було новоствореною освітньою установою, ніяких попередніх матеріалів і документів практики не було, тому доводилося готувати все

самому. Він їздив у сусідні училища, вивчав досвід їх роботи і формував матеріальне забезпечення практики. Крім того, він співпрацював, радився з викладачами педагогіки та спеціальних методик обох відділів, прислухався до їх думки, складав розклад практики у школах, дошкільних закладах, дбав про дисципліну, стимулював творчий підхід до педагогічної роботи методистів практики — викладачів навчальних предметів практичної підготовки майбутніх фахівців. Організацію та керівництво педагогічною практикою студентів С.У. Корольюк здійснював з 1970 до 1982 року.

Окрім того, Сергій Уліанович викладав українську, а якийсь час і російську мову та літературу. Він був гарним викладачем, уроки були чітко сплановані, продумані, насичені різноманітною активною роботою студентів. Він здійснював індивідуальний підхід до них, добивався свідомого та ґрунтового засвоєння знань. Сергій Уліанович умів цікаво розповідати, захоплювати своїх слухачів емоційно та інтонаційно виразним мовленням. Студенти любили навчальні предмети, які він читав, і поважали викладача.

Інколи на свої уроки літератури Сергій Уліанович брав скрипку і виконував музику до поетичних творів народних чи авторських. Звучала ніжна, задушевна мелодія, яка торкалася найглибших почуттів кожного студента, доносила до серця та розуму текст, творила на занятті особливий настрій. Ці заняття з душевним трепетом згадують і нині колишні студенти, незважаючи на те, що минуло так багато літ.

— Сергій Уліанович іде до нас зі скрипкою! — і світліли очі, теплішим ставав погляд у передчутті тих дивовижних хвилин на занятті від поєднання двох нерозривно пов'язаних видів мистецтва — і слова, й музики. Майстерність педагога, його захоплення та залюбленість у рідну мову та літературу, вміння передати свої почуття, донести до юних сердець красу рідного слова у народній творчості, поетичних і прозових творів поетів і письменників минулого й сучасного залишили глибокий слід у душах його випускників, і нині вони згадують гарного педагога добрим словом та вдячними почуттями.

С.У.Корольюк був працюючий, дисциплінований, уважний до людей, готовий допомагати колегам і студентам, активний у громадському житті, брав участь у святах, вечорах. Він був товариський, умів серйозним тоном щось говорити, бентежачи молодих колеганок, коли його очі сміялися. Любив жартувати з незворушним виглядом, розумів гумор. З ним було легко в будь-якому товаристві. Тому його поважали й цінували колеги та студенти.

1986 року С.У. Корольюк досяг пенсійного віку, хоч іще продовжував викладати. У віці 63 років його провели на заслужений відпочинок. Ми зустрічалися з ним у місті, він був життєрадісний, енергійний.

В останні роки в нього піднімався тиск, сталося гостре порушення мозкового кровообігу. Його лікували в Кременці, однак не змогли нічого вдіяти — хвороба прикувала до ліжка. Вирішили перевезти в Боярку, де мешкав його син, хороший лікар. Але й він у своїй лікарні не зміг допомогти. Більше семи років Сергій Уліанович провів прикутим до ліжка. Він помер і похований там же, в Боярці, що на Київщині. Важко звикати з думкою, що його вже немає і ми ніколи його не побачимо. Та залишається вічною наша пам'ять про хорошу людину і педагога.